

САМОТНИЦИ

Самотенъ боръ на върха — стражъ забравенъ,
терзанъ отъ буря и горенъ отъ жажда,
азъ чухъ възражданъ твой стонъ сподавенъ
въ часа, когато бурята се ражда, —
и върна ли се нѣвга въ праховетъ
на силний градъ и въ гмежа самъ остана,
утешно твойтъ споменъ ще ми свѣти
и ще успива всѣка нова рана.

Че въ свойта горда мжка азъ ще зная
и друга мжка, други стонъ сподавенъ,
пронесенъ и затихналъ самъ въ безкрая,
самотенъ боръ на върха — стражъ забравенъ.